

PHILIP PULLMAN

EL LLIBRE DE LA POLS II

L'ALIANÇA
SECRETÀ

TORNA EL MÓN DE
LA MATÈRIA OBSCURA

fanbooks

PHILIP PULLMAN

EL LLIBRE DE LA POLS II

L'ALIANÇA SECRETÀ

Traducció d'Àlex Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *The Book of Dust (volume two). The Secret Commonwealth*

© Philip Pullman, 2019

© de la traducció: Àlex Gombau i Arnau, 2020

Imatges de la coberta: © Shutterstock

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A.,

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-17515-71-3

Dipòsit legal: B. 2.584-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública, transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Claror de lluna i vessament de sang

En Pantalàimon, el daimoni de la Lyra Belacqua, ara anomenada Lyra Silvertongue, estava estirat a l'ampit de la finestra del petit estudi dormitori de la jove al Saint Sophia's College, amb el cap ben lluny d'allà. Sentia el corrent d'aire fred que s'escolava pel marc atrotinat de la finestra, la calidesa del llum de nafta de l'escriptori a sota del vidre, el frec de la ploma de la Lyra i la foscor de l'exterior. Eren el fred i la foscor el que més li venia de gust en aquell moment. Mandrejant allà, tombat per sentir ara la frescor a l'esquena, ara al pit, les ganes de sortir al carrer cobraven més força que la poca disposició a parlar amb la Lyra.

—Obre la finestra —va demanar finalment—. Vull sortir.

La ploma de la Lyra va deixar d'esgarrapar el paper, tot seguit la noia va enretirar la cadira i es va aixecar. En Pantalàimon podia veure el reflex de la Lyra al vidre, suspès en la nit d'Oxford. Fins i tot li podia endevinar la recalitrant expressió de descontentament.

—Ja sé què estàs a punt de dir —va deixar anar el daimoni—. És clar, que aniré amb compte. No soc ximple, jo.

—Segons com, sí —va replicar ella.

Es va abocar per damunt seu, va obrir la finestra cap amunt i la va apuntalar amb el primer llibre que va trobar.

—No... —va començar a dir ell.

—No tancaré la finestra —va acabar ella la frase—. Sí, Pan, em quedaré aquí asseguda congelant-me fins que decideixis tornar a casa. M'has pres per ximpleta? Au, ves a escampar la boira.

En Pantalàimon es va esmunyir per l'heura que cobria la paret del col·legi. Només la més petita de les remors va arribar a les orelles de la Lyra i, a més, tan sols per un instant. A en Pan no li agradava com es parlaven darrerament o, més ben dit, com no es parlaven; ben mirat,

aquestes paraules eren les primeres que s'havien dit en tot el dia. Però no sabia com prendre-s'ho, i ella tampoc.

A mitja paret, amb les dents esmolades com agulles, va atrapar un ratolí i va pensar de cruspír-se'l, però va donar una sorpresa a la pobra bestiola i la va deixar marxar. Es va arraulir a la gruixuda branca de l'heura, gaudint de totes aquelles olors, de totes les capricioses ratxes d'aire, de la nit que l'envoltava en tots els sentits.

Així i tot, aniria amb compte. Havia de vigilar amb dues coses. Una era la taca de pelatge blanc cremós que li cobria la gorja i que destacava amb una dissortada vivor en la resta de pèl marró rogenc de mart comú. Tanmateix, no era difícil mantenir el cap cot, ni tampoc córrer ràpid així. L'altra raó per anar amb compte era molt més important. Ningú que el veiés el prendria per un mart ni un sol instant: semblava un mart de dret i del revés, però era un daimoni. Era molt difícil dir on hi havia la diferència; ara bé, qualsevol persona del món de la Lyra ho hauria sabut immediatament, tan cert com que coneixien l'aroma del cafè o el color vermell.

I un individu separat del seu daimoni, o un daimoni sol sense l'ésser humà corresponent a la vista, era una cosa estranya, sobrenatural, impossible. Les persones normals no es podien separar dels seus daimonis, tot i que deien que les bruixes sí. El poder que la Lyra i en Pan compartien era especial i l'havien adquirit amb dificultat vuit anys enrere, al món dels morts. Des que havien tornat a casa, a Oxford, després d'aquella insòlita aventura, no ho havien explicat a ningú, i se'n cuidaven prou, de mantenir-ho en secret; tot i això, de vegades, i força sovint d'un temps ençà, senzillament havien d'allunyar-se l'un de l'altre.

Per tant, ara es mantenia barrejat amb les ombres i, mentre s'esmunyia entre els arbustos i l'herba alta que delimitaven els parcs de la universitat pulcrament segats, sentint plenament la nit, no feia cap soroll i acotava el cap. Hores abans, aquell mateix vespre, havia plogut, i el terreny estava tou i humit sota els peus. Quan va arribar a una clapa de fang, es va ajupir i hi va prémer la gorja i el pit per empastifar-se la delatora taca de pèl blanc crema.

Sortint dels parcs, va creuar com una exhalació Banbury Road en un moment en què no hi havia a la vista vianants i tan sols un únic vehicle al lluny. Tot seguit es va esquitllar dins el jardí d'una de les grans

cases de l'altra banda, i a continuació, a través de les bardisses, per sobre dels murs, per sota de les tanques, per damunt de la gespa, en direcció a Jericho i el canal, a tan sols pocs carrers de distància.

Així que va arribar al fangós camí de sirga, es va sentir més segur. Hi havia matolls i herbassars per amagar-s'hi, i arbres als quals es podia enfilar tan ràpidament com una flama per una metxa. Aquesta part semisalvatge de la ciutat era el lloc que més li agradava. Havia nedat a cadascun dels trams d'aigua que solcaven Oxford de cap a cap: no només al canal, sinó també a l'ample curs del Tàmesi i al Cherwell, el seu afluent, a més dels in comptables rierols que es desviaven del curs principal per alimentar un molí o un estany, alguns dels quals corrien per sota terra, fora de la vista, fins a emergir sota aquest col·legi universitari o rere aquell cementiri o aquella fàbrica de cervesa.

En el punt on un d'aquests corrents passava prop del canal amb tan sols el camí de sirga entremig, en Pan va creuar per un pontet de ferro i va resseguir el curs de l'aigua avall, fins al gran espai obert dels horts, amb el mercat de bestiar d'Oxpens al nord i la terminal del Royal Mail a la banda oest.

Hi havia lluna plena i es veien pocs estels entre els veloços retalls de núvols. La claror ho tornava tot més perillós per a ell, però en Pan xalava amb aquella freda llum argentada mentre rondava pels horts, esquitllant-se entre els cabdells de les cols de Brusselles o les coliflors, les fulles de les cebes o dels espinacs, sense fer més soroll que una ombra. Va arribar a un cobert per a les eines i va saltar per estirar-se totalment al sostre de tela enquitranada dura i observar l'horta que s'estenia cap a la terminal de correus.

Aquest era l'únic lloc de la ciutat que semblava estar en dansa. En Pan i la Lyra hi havien vingut més d'una vegada, plegats, per veure com els trens que venien del nord i del sud s'aturaven a l'andana, i com els operaris descarregaven sacs de cartes i paquets, per emportar-se'ls mitjançant grans cistells amb rodes a l'enorme hangar de parets metàl·liques, on el correu de Londres i del continent es classificaria just a temps perquè pogués sortir amb el zepelí del matí. El dirigible estava amarrat de proa a popa a la vora, gronxant-se i oscil·lant al vent, mentre les subjeccions petaven i picaven contra el pal. Els llums del pal d'amartratge, que s'alçava sobre les portes de l'edifici del Royal Mail, il·lumina-

ven l'andana; vagons de tren sotraguejaven en una via morta, una porta de metall es va tancar amb un fort cop en alguna banda.

En Pan va veure un moviment entre els horts de la dreta i, molt a poc a poc, va girar el cap per mirar. Un gat s'arrossegava al llarg d'una renglera de cols o de bròquils, atent a un ratolí; però abans que el gat pogués saltar, una silenciosa forma blanca, més grossa que en Pan fins i tot, es va abalançar des de l'aire i va atrapar el ratolí, per enlairar-se de nou fora de l'abast de les urpes del gat. Les ales del mussol batien en un silenci absolut mentre tornava a un dels arbres, al darrere de Paradise Square. El gat es va asseure, aparentment rumiant sobre l'assumpte, i tot seguit va reprendre la cacera entre les verdures.

Ara la lluna brillava amb intensitat, més alta al cel quasi lliure de núvols, i en Pan podia copsar fins a l'últim detall dels horts i del mercat de bestiar des del seu punt d'observació sobre el cobert. Hivernacles, espantaocells, corrals d'acer galvanitzat, aljubs, tanques podrides i guerdades, o d'altres de rectes i curiosament pintades, enramades d'hortalisses lligades per les puntes com tipis indis sense cobrir, tot estava en silenci sota la claror de la lluna com si fos un decorat per jugar a fantasmes.

—Lyra, què ens ha passat? —va mussitar.

No hi va haver resposta.

Havien descarregat el tren del correu, que ara va emetre un breu xiulet abans de posar-se en marxa. No va tirar per la via que creuava el riu en direcció sud enllà dels horts, sinó que es va moure lentament cap endavant i tot seguit cap endarrere per entrar en una via morta, amb tot de xirigujos dels vagons. Bafarades de vapor sortien de la locomotora i el fred vent les arrossegava en retalls.

Des de l'altra riba del riu, rere els arbres, s'aproximava un altre tren. No era un tren de correu; no es va aturar a la terminal del Royal Mail, sinó que va avançar tres metres més i va entrar a l'estació. Era el tren de rodalies que venia de Reading, va suposar en Pan. Va sentir com s'aturava a l'andana amb un apagat esbufec de vapor i un esmorteït escarrix dels frens.

Alguna altra cosa es movia.

A l'esquerra d'en Pan, on un pont de ferro travessava el riu, un home caminava (o més aviat corria), amb un furtiu aire de precipitació, per la riba on la boga creixia espessa.

En Pan va baixar de seguida del sostre del cobert i va córrer sigil·losament cap a l'individu entre els parterres de cebes i les rengleres de cols. Escapolint-se a través de les tanques i per sota d'un dipòsit d'aigua d'acer rovellat, va fer cap al límit dels horts i es va plantar dret per fitar, a través d'una tanca trencada, el prat d'herba de l'altra banda.

L'home es dirigia a la terminal del Royal Mail, cada vegada amb més precaució, fins que es va aturar a la riba, al costat d'un salze, a un centenar de metres, si fa no fa, de la porta de la terminal, pràcticament al davant del lloc on en Pan estava ajupit sota la tanca dels horts. Ni tan sols la penetrant vista d'en Pan el podia distingir, gairebé, entre les ombres; si n'apartés els ulls un instant, el perdria.

A continuació, res. L'individu es podria haver volatilitzat perfectament. Va transcórrer un minut, i després, un altre. A la ciutat, rere en Pan, es van sentir campanes llunyanes, un parell de tocs: dos quarts d'una de la nit.

En Pan va esguardar els arbres del marge del riu. Una mica a l'esquerra del salze s'alçava un vell roure, que l'hivern havia deixat sense fulles. A la dreta...

A la dreta, una figura solitària s'enfilava a la porta de la terminal del Royal Mail. El nouvingut va saltar i tot seguit va arrencar a córrer per la riba cap al salze on l'altre home esperava.

Un núvol va ocultar la lluna uns instants, i en Pan es va esmunyir per sota la tanca entre les ombres. Tot seguit va travessar l'herba molla tan ràpid com va poder —mantenint-se acotat, ocultant-se del mussol i de l'individu que s'amagava— i va anar cap al roure. Tan aviat com hi va arribar, va saltar, traient les urpes per aferrar-se a l'escorça, i llavors es va impulsar fins a una branca alta des de la qual podia veure clarament el salze just quan la lluna va aparèixer de nou.

L'home de la terminal de correus venia corrents. Quan gairebé va arribar, avançant amb més cautela, fitant cap a les ombres, l'altre home va sortir de l'amagatall silenciosament i va dir una paraula en veu baixa. El segon home va contestar en el mateix to, i llavors tots dos es van retirar dins la foscor. Eren massa lluny perquè en Pan hagués entès el que havien dit, però el to era de complicitat. Havien planejat trobar-se allà.

Els seus dos daimonis eren gossos: una mena de mastí i un quisso

de potes curtes. Els gossos no podien grimpar i enfilar-se a l'arbre, però el podien ensumar, i en Pan es va prémer encara més contra l'ampla branca sobre la qual estava ajagut. Sentia xiuxiuejar els dos homes, però, de nou, no podia entendre el que deien.

Entre l'alt filat metàl·lic de la terminal de correus i el riu, un caminet portava des del camp contigu als horts fins a l'estació del tren. Era la ruta més lògica per anar a l'estació des de la parròquia de Saint Ebbe i els carrerons que s'apinyaven al llarg del riu, vora la fàbrica de gas. Fitant des de la branca del roure, en Pan podia veure un bon tros del camí, rere els dos homes, i va observar que algú s'acostava des de l'estació abans que els dos desconeguts se n'adonessin: un home tot sol, amb el coll de l'abric apujat per protegir-se del fred.

De sobte es va sentir un «xit» entre les ombres de sota del salze. Els dos homes acabaven de veure aquell altre.

Hores abans, aquell mateix dia, en una mansió elegant del segle XVII, prop de la catedral de Sant Pere de Ginebra, dos homes conversaven. Eren en una sala folrada de llibres de la segona planta, amb finestres que donaven a un carrer tranquil, en una llòbrega tarda d'hivern. Hi havia una taula llarga de caoba amb blocs de paper assecant, plomes i llapis, ulleres i gerres d'aigua, però els dos homes seien en unes butaques de braços a cada banda d'un foc de llenya.

L'amfitrió era en Marcel Delamare, secretari general d'una organització coneguda informalment pel nom d'aquell edifici, precisament, el mateix on tenia lloc aquella reunió. Es deia la Maison Juste. En Delamare tenia poc més de quaranta anys, anava ben pentinat, duia ulleres i un bon vestit de sastre que li feia joc amb els cabells d'un gris fosc. El seu daimoni era un duc blanc, que estava ajocat al respatller de la butaca i que clavava els ulls en el daimoni que l'altre home tenia a les mans, una serp de color escarlata que se li cargolava entre els dits. La visita es deia Pierre Binaud. Tenia més de seixanta anys, vestia amb coll de clergue i de manera austera, i era el jutge suprem del Tribunal Consistorial, el principal organisme del Magisteri per imposar disciplina i seguretat.

—I doncs? —va demanar en Binaud.

—Ha desaparegut un altre membre del personal científic de l'estació de Lop Nor —va dir en Delamare.

—Com és això? Què en diu el vostre agent, de tot plegat?

—La versió oficial és que el desaparegut i el seu company es van perdre als cursos d'aigua, que canvien de posició ràpidament i sense previ avís. És un indret molt complicat, i tothom que surti de l'estació ha de fer-se acompanyar d'un guia. Però el nostre agent m'ha comunicat que corre el rumor que es van endinsar al desert que comença a l'altra banda del llac. Llegendes de la contrada parlen d'or...

—A prendre pel sac, les llegendes de la contrada. Parlem de teòlegs experimentats, botànics, homes de ciència. Buscaven les roses, no pas or. Però què em dieu, que un d'ells ha desaparegut? I l'altre, què?

—Va tornar a l'estació, però va marxar de seguida a Europa. Es diu Hassall. Ja us en vaig parlar la setmana passada, però potser estàveu massa ocupat per escoltar-me. El meu agent creu que duu mostres de dades sobre la rosa i una pila de documents.

—I ja l'hem atrapat?

A en Delamare gairebé se li notava que s'havia picat.

—Si us en recordeu, Pierre —va dir al cap d'un moment—, jo l'hauria fet detenir a Venècia. Però la vostra gent va descartar aquesta idea. I el van deixar anar a la Gran Bretània, on el farien seguir per esbrinar on es dirigia: aquesta va ser l'ordre. Doncs bé, ja hi ha arribat, i aquesta nit l'interceptaran.

—Feu-m'ho saber, així que tingueu aquesta informació. I, ara, aquest altre assumpte: la noia. Què en sabeu?

—L'aletíometre...

—No, no, no. Antiquat, vague, depèn massa d'especulacions. Vull fets, Marcel.

—Tenim un nou lector que...

—Ah, sí, n'he sentit a parlar. Un nou mètode. Millor que l'anterior?

—Els temps canvien, i la comprensió també s'ha de posar al dia.

—Què voleu dir amb això?

—Vull dir que hem esbrinat coses sobre la jove que abans no teníem clares. Pel que sembla, gaudeix de certes proteccions, legals i d'altra mena. M'agradaria començar per ensorrar la xarxa defensiva que l'envolta, discretament, sense escàndols, de manera invisible com aquell

qui diu. I quan sigui vulnerable, serà el moment de passar a l'acció. Fins aleshores...

—Prudència —va apuntar en Binaud, aixecant-se—. Massa prudència, Marcel. És un defecte greu. Heu de ser més decidit. Passar a l'acció. Trobar-la, agafar-la i portar-la aquí. Però feu-ho a la vostra manera; aquest cop no us contradiré pas.

En Delamare es va aixecar per encaixar amb el seu visitant i acompanyar-lo a la sortida. Quan ell i el seu daimoni van quedar sols, aquest últim se li va enfilar a l'espatlla i tots dos van mirar per la finestra com el jutge suprem marxava a pas viu, amb un assistent que li portava el maletí i un altre que li sostenia un paraigua per protegir-lo de la nevada que tot just havia començat a caure.

—No m'agrada gens que m'interrompin —va deixar anar en Delamare.

—Em penso que ni s'hi ha fixat —va replicar el seu daimoni.

—Doncs un dia ho farà.

L'home que venia de l'estació del tren es movia de pressa: en menys d'un minut gairebé va ser a l'arbre, i tan aviat com hi va arribar, els altres dos van atacar. Un s'hi va abraonar i el va colpejar als genolls amb un contundent garrot. L'home va caure a l'instant, sorprès i entre gemecs, i l'altre individu se li va llançar a sobre, estomacant-lo amb una porra curta, clavant-li cops al cap, les espatlles i els braços.

Ningú no va dir ni piu. El daimoni de la víctima, un esparver, va arrencar el vol, xisclant i aletejant violentament, però no parava de caure a mesura que l'home amb qui estava unit cedia sota la pluja de cops.

Just aleshores en Pan va veure el centelleig de la lluna reflectint-se a la fulla d'un ganivet, i l'home de la terminal de correus va esgaripar i es va desplomar, però l'altre atacant va colpejar una vegada i una altra fins que la víctima va quedar immòbil. En Pan va sentir cadascun dels cops.

L'home era mort. El segon home es va incorporar i va esguardar el seu company.

—Què t'ha fet? —va preguntar en veu baixa.

—Tallar-me els refotuts tendons de la cama. Malparit. Mira, sagno com un porc.

El daimoni de l'home, el mestís de mastí, gemegava i es retorçava a terra, al seu costat.

—Et pots aixecar? —La veu de l'assassí era greu i cavernosa, com si estigués acatarrat, i tenia accent de Liverpool.

—Què et penses?

Les veus amb prou feines arribaven a dos xiuxiuejos.

—Pots caminar?

El primer individu va intentar moure's. Es va sentir un altre gruny de dolor. El segon individu li va oferir la mà, i l'altre va aconseguir posar-se dret, però era evident que només s'aguantava amb una cama.

—Què farem, ara? —va dir.

La lluna els il·luminava clarament: l'assassí, l'home que no podia caminar i el mort. A en Pan el cor li batejava tan fort que li feia l'efecte que el sentirien.

—I tu, carallot, no has vist que duia un ganivet? —va demanar l'assassí.

—L'ha tret massa ràpid...

—Figura que tens la mà trencada en aquestes coses. Surt del mig.

El primer individu va recular un parell de passes ranquejant. L'assassí es va ajupir, va agafar el mort pels turmells i va arrossegar el cadàver marxa enrere cap a les jonqueres. Al cap d'uns segons va reaparèixer i, amb impaciència, va indicar a l'altre home que s'afanyés.

—Repenja't en mi —li va dir—. Em venen ganes de deixar-te aquí firat. Només ets un refotut llast. Ara hauré de tornar i encarregar-me d'aquest paio tot sol, i cada vegada hi ha més lluna, cagondena. On té la bossa? No duia una bossa?

—No en duia cap. No portava res.

—Segur que sí. Merda.

—En Barry tornarà amb tu i t'ajudarà.

—Massa potiner. Massa nerviós. Dona'm el braç, vinga, afanya't.

—Ai, collons... Ves amb compte... Aaah, que fa mal...

—Au, calla i fes via. Tant se me'n fot, si et fa mal. Tanca aquesta boca dels pebrots.

El primer individu va envoltar les espatlles de l'assassí amb un braç i va avançar coixejant al seu costat mentre passaven a poc a poc per sota

del roure i al llarg de la riba. En Pan, en mirar avall, va veure un rastre de sang a l'herba, brillant sota la claror de la lluna.

Va esperar que els dos homes haguessin desaparegut de la vista i llavors es va disposar a saltar a terra; però, abans que es pogués moure, alguna cosa es va bellugar entre els joncs on hi havia el cadàver abandonat, una cosa pàl·lida i de la mida d'un ocell, que aletejava intentant enlairar-se, queia i tornava a intentar volar, no se'n sortia i queia, però amb un darrer esforç va anar de dret cap a en Pan, que estava massa espantat per moure's. Si l'home era mort... Aquell daimoni semblava moribund..., per tant, quin mal li podia fer? En Pan estava preparat per lluitar, fugir o desmaiar-se, fins i tot; però tenia aquella bestiola a la branca, al seu costat, maldant per no caure, gairebé sense sortint-se'n, i va haver d'allargar una pota per agafar-la. Estava glaçada, i viva, però amb prou feines. L'home no era mort del tot.

—Socors —va mussitar gairebé ofegant-se—, ajuda'ns...

—Sí —va dir ell—, sí...

—Ràpid!

Va caure i va aconseguir voletejar fins a les jonqueres. En un vist i no vist, en Pan va baixar pel tronc del roure, va córrer fins on l'ocell havia desaparegut i va trobar l'home a terra, entre la boga. Encara respirava dèbilment, amb el daimoni arraulit contra la galta.

En Pan va sentir com l'ocell deia:

—Un daimoni... separat...

L'home va girar el cap una mica i va gemegar. En Pan va percebre el cruixit d'ossos trencats.

—Separat? —va mussitar l'home.

—Sí... Nosaltres vam aprendre a fer-ho...

—Estic de sort. A dins la butxaca. Té. —Va allargar una mà fent un esforç enorme i es va tocar el costat dret de la jaqueta—. Agafa-ho —va remugar.

Procurant no fer-li mal i superant el gran tabú de tocar el cos d'una altra persona, en Pan va apartar la jaqueta i va trobar una cartera de pell a la butxaca interior.

—Això és. Emporta-te-la. Que no se la quedin. Tot depèn de tu i... de la teva...

En Pan va estirar la cartera, però semblava que no volia sortir per-

què la jaqueta havia quedat atrapada sota el cos de l'home, que no es podia moure; però al cap d'uns segons d'incertesa, en Pan va aconseguir alliberar la cartera i la va deixar a terra.

—Emporta-te-la de seguida... abans que tornin...

El pàllid daimoni en forma d'esperver amb prou feines hi era, ja, tan sols una ombra esblaimada que aletejava prement-se contra la carn de l'home. En Pan no suportava veure morir ningú, per allò que li passava al daimoni corresponent: es dissipava com una flama d'espelma apagant-se. Volia consolar aquella pobra bestiola, ja que era conscient que estava a punt de desaparèixer, però l'únic que ella volia fer era sentir per darrera vegada la calidesa del cos de l'home amb qui havia viscut sempre. L'home va agafar una alenada enrogallada i superficial, i llavors el bonic daimoni esperver va abandonar tota existència.

I ara en Pan havia de portar aquella cartera fins al Saint Sophia's College i deixar-la sobre el llit de la Lyra.

La va subjectar entre les dents i va marxar cap al límit dels joncs. No pesava, però se li feia estrany, i el que era pitjor, estava impregnada de l'olor d'una altra persona: suor, colònia, tabac. Era com intimar excessivament amb algú que no era la Lyra.

Va arribar fins a la tanca que encerclava els horts i llavors es va aturar a descansar. Bé, s'ho hauria de prendre amb calma. Encara quedava molta nit per davant.

La Lyra dormia profundament quan un ensurt la va despertar, com una caiguda brusca, alguna cosa física: però què? Va buscar en Pan amb la mà i va recordar que no hi era. I si li havia passat alguna desgràcia? No era ni de bon tros la primera nit que s'havia de ficar al llit sola, i ho detestava. Quina mania de sortir tot sol a la nit! Però no la volia escoltar, no volia deixar de fer-ho i algun dia ho pagarien tots dos.

Es va quedar desperta un minut, però li tornava a venir la son, i aviat es va rendir i va tancar els ulls.

Les campanes d'Oxford van tocar les dues quan en Pan va entrar per la finestra. Va deixar la cartera a la taula, bellugant la boca cap a un costat

i cap a l'altre per alleujar la mandíbula adolorida, abans de treure el llibre amb què la Lyra havia apuntalat la finestra. Ho sabia: era una novel·la titulada *Els hipercorasmians*, i en Pan pensava que la Lyra li dedicava massa atenció. La va deixar caure a terra, i tot seguit es va netejar meticulosament, abans de ficar la cartera a la llibreria, oculta a la vista.

Després va saltar àgilment sobre el coixí de la noia. Es va arraulir al seu costat i, sota el raig de lluna que s'escolava per l'esclatxa de les cortines, va contemplar el seu rostre.

Tenia les galtes enrogides i els cabells, d'un ros fosc, humits; premia aquells llavis que li havien xiuxiuejat coses tan sovint, que l'havien besat, i també a en Will; una petita arruga se li marcava al front, li marxava i li tornava, com núvols en un cel ventós... Tot plegat demostrava que hi havia coses que no rutllaven, que aquesta persona cada cop li resultava més indesxifrable, igual que ell a ella.

I no se li acudia què hi podia fer. L'única sortida, de moment, era arraulir-se al seu costat, ben a prop; això, almenys, encara era càlid i acollidor. Com a mínim eren vius.